

Una oportunitat per a l'esquerra radical

La victòria electoral d'Aleixis Tsipras i la seva coalició d'esquerres, Syriza, ha estat efectiva i contundent malgrat la pluja contínua d'amenaques i advertiments que va caure damunt la població grega durant tota la campanya. L'Europa oficial i la majoria dels estats membres han fet tot el possible per condicionar l'opinió pública hel·lena i desactivar la possibilitat d'una experiència política nova, inspirada per paràmetres diferents dels imposats per la *troïca*. Però Grècia ja té un nou govern, encara que els seus compromisos amb la ciutadania no podran ser fàcilment satisfets. L'actitud europea davant la nova situació grega resultarà fonamental per poder dur a terme el pla d'acció de Tsipras. Li caldrà molta audàcia, però no en tindrà prou perquè també necessitarà més finançament i de manera immediata.

Sabrem en pocs dies quina és la posició europea. Si reconeix el nou marc, aporta fons per a les mesures d'emergència i s'avé a una renegociació del deute. O si es planta, inamovible en les seves exigències, disposada a sacrificar la vinculació grega a l'euro i a la Unió. Sabrem si hi ha bona disposició al diàleg i a prestar ajut, respectant la via singular grega i sense renunciar als propis interessos. O bé si s'opta per la intransigència, per bloquejar el nou govern grec i fer encallar el seu projecte. Si l'experiència grega comença a donar fruits, mostra indicis de viabilitat i guanya crèdit, estimularà les propostes similars aparegudes en

altres països. Això és evident. Però perdre Grècia i prestigi al sud, mentre creix l'euroescepticisme al nord, no sembla gaire millor per a la *troïca* i Alemanya que les rèpliques de Syriza i les seves polítiques en altres llocs.

Les interpretacions dels resultats grecs han atribuït el desplaçament de càrrega electoral a l'estat d'ànim d'una ciutadania molt castigada i decebuda per les conseqüències de l'aplicació del receptari de l'austeritat. El malestar, la indignació i l'afartament poden explicar, sens dubte, una part del gir electoral. Però, en l'aposta per escapolir-se d'una ortodòxia neoliberal d'efectes perversos, no es pot menystenir la importància d'haver fet créixer la convicció que és possible fer les coses d'una altra manera. Encara que no sempre es tinguin clars els procediments. Aventurar-

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

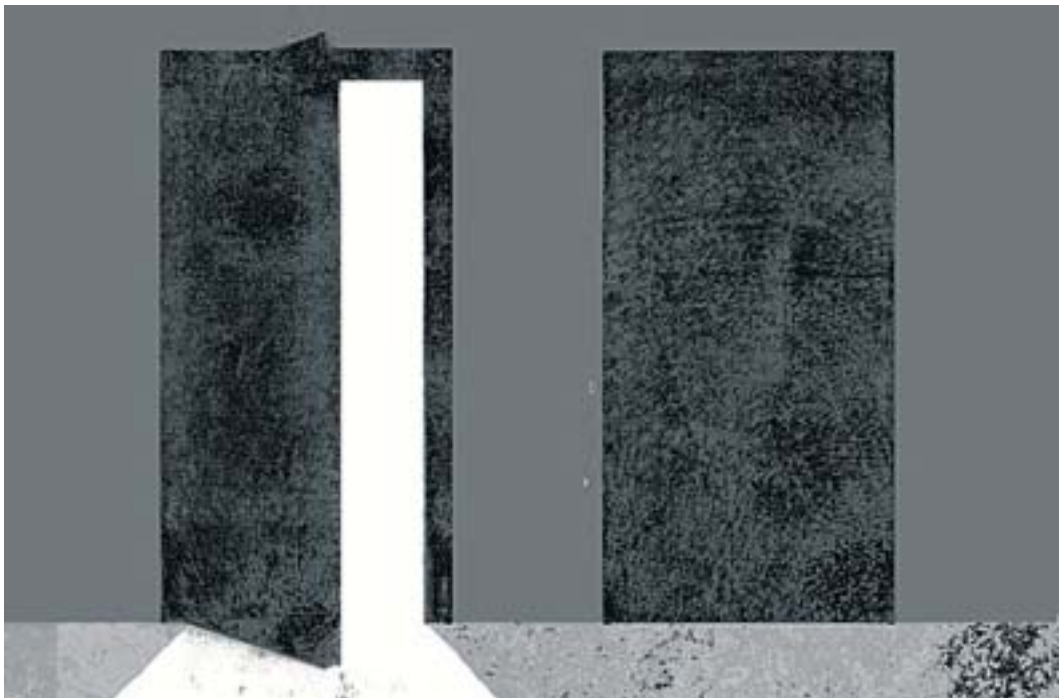
se decididament en el que és desconegut pot resultar il·lusionant quan l'única altra opció és la perpetuació de la misèria. És millor disposar d'un bon mapa i un programa ben traçat, esclar. Però és preferible la incertesa d'emprendre un camí nou, a la resignació, la renúncia o la subordinació al dictat d'un altre.

Més enllà dels esforços d'aquests dies per veure qui és més amic de Syriza, la seva influència immediata a Espanya i a Catalunya és i serà molt important en el cicle electoral que encetarem el mes de maig. Les esquerres locals de discurs més radical, incloses les més circumscrites a la denúncia i les de més limitat recorregut d'intervenció transformadora, poden trobar en Syriza un referent pròxim i d'èxit. L'exemple grec acabarà de facilitar les coalicions –ja n'hi ha alguna de molt rellevant– i les in-

tegracions en l'espai de les esquerres que es consideren i volen radicals. I això, de retruc, podria facilitar una més fluida relació entre el conjunt de les formacions d'esquerra al voltant de la política més radical possible en un context de democràcia limitada com el nostre: aconseguir el suport social majoritari per fer possibles les transformacions concretes que puguin ser més decisives i més àmpliament compartides.

La política radical és sempre una política possible, encara que s'obligui a explorar permanentment els límits entre el que és possible i el que no ho és. La política radical sempre ho és pels resultats efectius que pot obtenir i pels canvis en la consciència col·lectiva i les actituds que pugui suscitar. A Catalunya som, ara mateix, a les portes d'un cicle que demana radicalitat: sobirania nacional, regeneració democràtica, nou model econòmic i social. En qualsevol ordre; indestruïbles. Però el mandat democràtic per la independència i la construcció d'un nou estat serà el principal baròmetre de radicalitat. Perquè ¿què pot ser més decisiu per a la neteja i qualificació de la política democràtica i per a l'edificació d'un ordre social i econòmic més just, que posar un estat incipient, nou de trinca i en construcció, en mans del poble? ¿Quina esquerra radical podria oposar-se o podria dubtar de participar activament en el desplegament d'un nou estat, en un procés fundacional endegat amb l'objectiu primordial de garantir la justícia social i la netedat democràtica? Només una esquerra que no fos prou radical vacil·laria.

La influència de Syriza a Espanya i a Catalunya és i serà molt important en el cicle electoral que encetarem el mes de maig

LAMARTARILE

Què pot ser més decisiu per a l'edificació d'un país més just que posar un estat incipient, nou de trinca, en mans del poble?